

שְׁפִילָה לְהַמְרָה

יח תמוז התשפ"ג
מפטריין דְּבְרֵי יְרֻמֵּיהוּ
(ירמיהו א, א)

פַּרְשַׁת פִּינְחָס

סיפור לשבת

"אֲשֶׁר קָנָא לְאַלְהֵיוּ וַיְכַפֵּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (כה, יג)

בתקופתו של הגאון רבי ישראל מאיר הכהן מראדין זי"ע, מרן ה"חפץ חיים", נבנה בית בסמוך לעיר ראדין על ידי קבוצת גויים פורקי עול, כאשר המטרה העיקרית היתה להפוך את המבנה הזה למקום של פריקת עול, וכי כך יוכלו למשוך אחריהם לתוך המבנה נערים תמימים מבני ישראל, שאמונתם אינה חזקה דיה, כדי ללכוד אותם ברשתם, ולבסוף להעביר אותם על הדת היהודית ולהפוך אותם לנוצרים ממש ה"י.

מששמע על כך מרן ה'חפץ חיים', נצטער אותו צדיק ביותר, והוא חיפש עצות ותחבולות כיצד לסכל את מזימתם. באותם ימים חלתה לפתע בתו של הנפח שבעיירה ראדין במחלה קשה, עד שהרופאים נלאו למצוא לה רפואה, וכפסע היה בינה לבין המוות. הלה הגיע בבכייה גדולה אל מרן ה'חפץ חיים', כשהוא מבקש מהרב להתפלל על בתו כי תחיה ולא תמות. "רבי קדוש", צעק ובכה, "הצל נא את בתי ממות".

שמע מרן ה'חפץ חיים' את בקשתו של האיש, ואז עלה רעיון במוחו, "באם אתה חפץ כי לבתך תהיה רפואה שלמה, והיא תשוב לאיתנה ותמשיך לחיות", אמר לו ה'חפץ חיים', "גש נא מהרה אל הבית הטמא הזה אותו בנו הגויים בשיפולי העיירה, ותהרוס אותו! תשבור את הבית עד היסוד! ובזכות זה אני מבטיח לך כי לבתך תהיה רפואה שלמה".

מהר הנפח לבית מלאכתו, נטל משם שני פטישים גדולים, וכמו רגע רץ מהרה לעבר בית הטומאה בשיפולי העיירה, ובשצף קצף התנפל על הבית והחל להרוס אותו כמו ידיו. מקימי הבנין נזעקו אל המקום, וניסו להניא אותו ממעשיו. הם התנפלו עליו כדי להבריח אותו מהמקום, אבל הוא התנגד להם במלוא העוז, והמשיך להרוס את הבניין כמו ידיו בכעס ובחמה.

עד מהרה נוכחו הבונים לדעת, כי לפניהם עומד אדם אחוז טרוף במעשיו, אשר מוכן לסכן את עצמו ממש למען מעשהו, ואם הם לא ימהרו להסתלק מו המקום, הוא מסוגל להנחית גם על ראשיהם של כל העומדים במקום את שני הפטישים הללו, ולרוצץ את גולגולותיהם... והם מהרו להסתלק מהמקום. כך זכו יהודי ראדין להנצל מעצת היצר, ומנגד, בתו החולה של הנפח, שבה לאיתנה כפי שהבטיח לו מרן ה'חפץ חיים'.

כל זאת בזכות קנאותו של הנפח אשר קנא לשם השי"ת, וכך כפר על בני ישראל מהטומאה.

{החפץ חיים ופעלו}

אשא עיני

כוחה הגדול של הראיה והשפעתה על חי האדם

פרק ג' מהדוע נקרא העור "סגי נהור"

כתב בעל ה"פלי יקר" זיע"א (פר' בלק), ש'לכן העור נקרא בלשון חז"ל "סגי נהור", ש'פרשו' "רואה הרבה", כי על ידי שעיניו של העור סגורות בגשמיות, שאינו יכול לראות את כל הקלי העולם הזה, הוא יכול באמת לנפות לראות הרבה, כי על ידי כך נפתחות עיניו הרוחניות לראות במשפלות.

ובאר בעל ה"דעת שלום" זיע"א (דעת שלום נה), ש'זה הטעם ש'הטבע באדם, ש'פאשר הוא צריך לעין בלמודו באיזו קוש'ה, הוא עוצם את עיניו ומנסה להבין את תלמודו, וזאת מפני ש'פאשר סוגר האדם את עיניו הגשמיות, פועלות עיני ש'קלו, ועל ידי כך פחו של השכל מתעורר יותר להבין את למודו יותר מאשר בעת ש'עניו הגשמיות פתוחות.

ו'כתבו בעל ה"פלי יקר" זיע"א (פי בלק), ו'בעל ה"תתם סופר" זיע"א (תורת משה פי בהעלותך), ש'מפני כך נוהגים לעצם את העינים בעת קריאת שמע, וזאת מפני שאי א'פאשר לקבל על מלכות שמים בעינים פתוחות אלא רק בעינים סגורות מהסתפלות בעניני עולם הזה.

כחשיכה פאורה

ועל פי זה בארו הרה"ק תחזקה מלובלין זיע"א (זכרון זאת עמוד קלו), והרה"ק רבי מרדכי מנשכין זיע"א (רשפי אש ישעיה מב יח), את הפסוק (ישעיה מב יח): "הח'רשים ש'מעו והעורים הביטו לראות", ש'ב'כך מרמז שמי ש'סותם א'זניו לשמע דבורים אסורים זוכה לשמיעה טובה, לשמע את הקרוזים המכריזים למעלה. "והעורים", שאינם מסתלקים ומביטים ב'דברים אסורים, "הביטו לראות", לרמז ש'יזכו לראות דברים גבוהים ב'כח ה'ראיה, פי ה'בטה זה מלשון הסתפלות מלמעלה למטה.

ו'זה באור הפסוק (זכריה ד י'): "עיני ה' ה'מה משוטטים ב'כל הארץ", לרמז שמי ש'מתקן את עיניו לראות רק דברים קרושים, והם ב'כחינת "עיני ה'", ואינו מסתכל אלא רק ב'מה ש'זה רצון השם ות'ברו, על ידי כך זוכה ש'ה'מה משוטטים ב'כל הארץ", שבו מרמז ש'יזכה להשיג את האור הגנוז לצדיקים מיום בריאת העולם אשר ב'כחו מביטים הצדיקים מסוף העולם ועד סופו, ו'יזכה ש'עניו יהיו משוטטות ב'כל הארץ.

ר"ת	יציאה	כניסה	ירושלים
21:05	20:29	19:13	ירושלים
21:03	20:32	19:30	תל אביב
21:06	20:33	19:24	חיפה
21:03	20:29	19:29	באר שבע

הבן איש חי

ספר פסקי בן איש חי | הלכות שבת

פתיחה

כפרה על חילול שבת

שאלה. בעל הבית אחד היה לו בביתו מגורה דולקת לביל שבת ומנחת על הזיו, וראה שעלתה השלהבת שלה ביותר שבדאי תשבר הזכוכית ותפול על המטה ותשרף, כי היתה דולקת בשמן הנקרא גז, וקם במהרה וכיבה אותה, וצעקו עליו מה עשית שבת היום, ויאמר הוא יודע וזוכר שהוא שבת, אך חשש שמא תשרף המטה, וסבר שמוותר לכבות בשביל איבוד ממון. ועתה בא לשאול בעל הבית הנזכר אם חטא בכך, ומה תיקון שלו.

תשובה. ידוע פלוגתא דרבי יהודה ורבי שמעון במלאכה שאינה צריכה, דרבי יהודה סבר חייב, ורבי שמעון פוטר. והשתא לפי זה, זה האיש דנידון דידן לסברת הרמב"ם, שפסק כרבי יהודה עשה איסור תורה בכיבוי זה, ולסברת הפוסקים, כרבי שמעון עשה איסור דרבנן. ולסברת הפוסקים ז"ל, שהעלו בדעת הרמב"ם דאומר מותר שוגג הוא, נמצא גם לדעת הרמב"ם ז"ל דפסק כרבי יהודה הרי זה שוגג. והתיקון שלו שיתן דמי חטאת שמנה צדקה לעניים של ת"ת, ויתענה שלשה ימים שני וחמישי ושני, ואם יכול להתענות יתענה שבעה ימים. ויאמר בפירוש בקבלת

התענית, שהוא מקריב חלבו ודמו כתעניתו לפני הקדוש ברוך הוא במקום הקרבו על המזבח בעבור שגנתו ששגג בחלול שבת, וביום התענית ילמוד תנ"ך של קראי מועד לליל שבועות, וגם ילמוד המשניות אשר שם, ויקרא גם כן פרשיות של קרבנות, וגם ילמוד אדרא זוטא ויעשה כפרה על ראשו בתרגול ויתן אותו לעניים, ויתודה בפירוש על חלול שבת באות ח' בכל תפילות של ימי התענית, וישוב אל ה' וירחמהו.

שאלה. אחד לקח בשבת עץ אחד מאלו העצים הקטנים אשר בראשם יש טיפה של גפירת, והכך אותה כדי להדליקה, ששכח שהיום שבת, ובחכוך שלה לא נדלק האש רק יצא ניצוץ אש מן הגפירת כנהוג, ונכבה תיכף, ולא הודלק, וצעקו עליו היושבים היום הוא שבת, והשליך מידו. ובא לשאול אם עשה בזה איסור דאורייתא או דרבנן, או דילמא אין כאן איסור, מפני שלא הודלק האש, ואותו ניצוץ האש שיצא מן החכוך נכבה מאיליו ולא עשה שום פעולה.

תשובה. יש כאן ספק איסור תורה, אך עשה בשוגג. גם בלאו הכי עשה איסור מוקצה, שטלטל עצי הגפירת בידיו. לכן יש להורות לו שיתענה יום אחד, ויכוין להקריב חלבו ודמו במקום קרבן, גם יתן לצדקה דמי חטאת שמנה וכמו שכתב מור"ם ז"ל, גם יתודה ביום התענית ויקרא בפרשת חטאת ויכופר לו.

שאלה. מגורה דולקת בשמן שהיתה מונחת על הכסא, ובא אדם והניח רגליו על הכסא בלא כונה

ונתענע וגם המגורה נתענעה מחמת כן, מה דינו. **תשובה.** בנידון השאלה שהניח רגליו על הכסא ונתענע הכסא וממילא נתענעה גם המגורה, אף על גב דנעשה כבוי קצת בנענוע השמן, מכל מקום הוא לא נתכוין לכך והכבוי נעשה ממילא בלא כונה. וגם זה לא חשיב פסיק רישיה, דאינו מוכרח שתתענע המגורה בהנחת רגליו על הכסא. ולכן יש לפטור אותו לגמרי. ואף על גב דאנחנו מנהגנו להורות למי שנגע בלי כונה בעשית ונענע אותה שיתענה יום אחד, מכל מקום נידון השאלה הנזכר שאני, שהוא לא נענע המגורה עצמה אלא שם רגליו על הכסא ונתענע הכסא, ומחמת נענוע הכסא נתענעה המגורה ונתענע השמן, והוי ליה כח כוחו כלאחר יד ובלתי מתכוין, ולכן יש לפטור לגמרי. ועל צד היותר טוב, ילמדו פרשת חטאת ויאמר אחריה יהי רצון הכתוב במעמדות.

מה ששאלת, ספסל שיש עליו מגורה דולקת של שמן, והיה אדם אחד מחתך את הרימון בסכין על הספסל ההוא וכי, מה תיקונו. **תשובה.** אם הספסל הזה הוא כבוד הרבה שאינו מתנועע אם יעשו תשיש כזה עליו, ולא נתענעה המגורה, אין כאן איסורא. אבל אם הוא ספסל קל שבדאי יתנועע כשעושים עליו איזה תשמיש, הרי זה חשיב פסיק רישיה. וכיון שעשה זה התשמיש של הרימון הנזכר במזיד ובכונה על הספסל ההוא ונתענעה המגורה הדולקת בשמן, הרי זה עביד איסורא בכבוי השמן. ואף על גב דלא נתכוין זה למלאכה זו של הכבוי, מכל מקום הרי זה פטור אבל אסור, לכך יתענה שני ימים. ואם הוא תש כח מאד יתענה לפחות יום אחד.

ספר הרדים

פרק סו [תשובה ה'] | דברי פבושין

בן אדם, פמה בני אדם רודפי כבוד, הגם אמה תרדף כבוד, כי מחר יושבך בין קטני ארץ, זה תשיב לירדף בך רדפי הכבוד. וכן בך רדפו העושר, תאמר לו כי העדקה תלך לבורא, כי הוא נתן רשות שנגמר (משלי יט, יז) מלך ה' חונן דל וגו', ולפי האמת הפל לעשות נחת רוח ליוצרך ותבנה.

פתיב (משלי כז, כא) 'מצרך לפסך וכו'ר לזהב ואיש לפי מהללו', פלומו לפי פנתו בתפלתו דהינו מהללו, שאם באות לו מחשבות מהעולם נרצה פי הוא פסך מלא סיגים, לא יטהר לבבו ורחוק הוא, לכן ישפדל באמן להתרחק מהקלפות ולטהר ולדבק ביוצרו ותבנה.

בן אדם ירדף ממדרגת אדם למדרגת בהמה בעשותו מעשה בהמה, לכן תשפדל בעיניך פמוה, וסבל בעיניך פמוה, ואל תתחנן לפני יוצרך אלא בפסוק 'אדם ובהמה תושיע ה' (תהלים לו, ז), 'פאיל תערג' (שם מב, ב), 'נותן לבהמה לחמה לבני ערב אשר קראו' (שם קמו, ט), ובפרק שירה במזמור 'הללו את ה' מן הארץ' (שם קמוח) עד התייה ובהמה והליוף.

בן אדם תלא ידעת פי מלאכי עליון נרתעים ומתעששים בהללם לפניו, וכן העלגים מתמוגגים ומתעששים בשנים, ואיך לא תשא קל וחמר להיות בן העללף לפניו ותבנה, ואתה עשית הרע בעיניו והקעסתו, תבל עליו.

עמו אנכי בצרה (תהלים צא, טו), פרש הרמב"ם פשעמו אנכי בצרה, ועל פי דרכו נפרש פשפל פך דבק בו שצרתו ותלאתו וצערו לא יטרדהו מלחשב בו, אין לך עבודה ודבקות גדול מזה, לכן אסחלצהו באכבהו.

ספר חסידים

סימן ע

הוי מקובל על כל אדם ואל תרדוף אחר הרבנות כי אוי לרבנות שמקברת בעליה וראיה מיוסף שמת קודם אחיו. ואל תכעוס כי הכעס מביא לכלל טעות. צא ולמד ממושה רבינו ויקצף על אנשי החיל טעה שלא הורה להם גיעולי גוים:

סימן ע"א

ואסור לקרוע בגדיו בחמתו או לשבר כליו בחמתו והשובר כלי בחמתו נקרא עובר ע"ז שכן דרכו של יצר הרע היום אומר עשה כן ולמחר אומר לך עבוד עבודה זרה והולך ועובר:

סימן ע"ב

והסר כעס מלבך והעבר רעה מבשרך. וזו היא מדה טובה ומעולה שבכל המדות כאשר תשמע איש או אשה מדבר עליך או כנגדך דבר שלא כהוגן הנח אצבעותיך באזניך כי כן אמרו חכמים מפני מה אצבעות של אדם משופעות כיתדות שאם ישמע אדם דבר שאינו הגון יניח את אצבעו באזנו. או תכוף אליה לתוכה ואל תשמע כלל וכל שכן אם תשמע אשה או איש אחד מדבר על חבירו או אשה מדברת על חברתה שאין לו להשיב כלל כי מה לו ולצרה זו אלא סתום אזניך ואל תשמע מחרפים זה את זה וטוב לך ומשול ברוחך והתאפק ושים לפיך מחסום בלי לחרף קרובך ואפילו ידבר על אביך או על אמך דבר שאינו הגון לא תשיב שלא כהוגן אלא אף אתה הקהה את שניו ואמור לו אין אתה אומר אמת ולא תשיב עוד דבר לא גדול ולא קטן:

סימן ע"ג

ויראת מאלהיך אני ה' זהו כלל גדול שבתורה על כל דבר שמסור ללב נאמר ויראת מאלהיך המכיר מחשבותיך לפיכך יהיו כל דבריך לשם שמים וכשתשמח בביתך תשמח לשם שמים וכן אמר החכם דברי חכמה המוסיפים חסידות ומריב אחר אל תתעבר כי מה לך ולצרה זו. וכן אמר אל תדבר מדבר שאינו שלך כי בשלך תזכה וזה חובה היא לאחר אשר יריב עמו ואין חבין לאדם שלא כפניו. וכן אמר שלמה מחזיק באוני כלב עובר ומתעבר על ריב לא לו.

חידושים לפרשה

צָרוֹר אֶת הַמְדִינִים וְהַכִּיתֶם אוֹתָם (כה, יז)

(התשע"ו) יצר הרע הרבה פעמים מטעה את האדם, ומראה לו שאין איסור בדבר העבירה, ולפעמים אף מרחיק לכת, ומראה לו שיש מצוה בדבר לעשותו. אמנם האדם צריך להיות חכם, על ידי שירובה בלימוד מוסר, ואז ידע להבחין אם אוהב עומד לפניו, או אויב. האם הדבר הוא טוב לעשותו, או שמא מסתתרת כאן עבירה במסוה מצוה. ואחר שזיהה האדם שיש כאן יצר הרע שמסתתר מאחורי עשיית דבר זה, אז יוכל להלחם ביצר הרע, להכותו ולהפילו לפניו. ובכן טרם נבוא לביאור הכתוב, נקדים תחילה: מהו פירושו הציווי "צרוור את

המדינים"? פירש רש"י: "צרוור" עליכם לאיבב אותם. עד כאן לשונו. כלומר המילה "צר" פירושה אויב, והציווי "צרוור את המדינים" פירושו: החלט וקבע בלבך כי המדינים הם אויבים שלך, וממילא התייחס עליהם כאויב ושנא אותם. ואז "והכיתם אותם", שכיון שתיבנו שהם אויביכם, אז תצאו אליהם ותכו אותם. ובדרך רמז: המכשולים שמציב יצר הרע לאדם, בהטעותו את האדם שהוא אוהבו (ובאמת הוא אויבו), קרא להם "מדינים", כי ידוע שפירוש המלה "מדינים" הוא מריבות, כמו שכתוב בספר משלי כמה פעמים, כמו למשל (משלי כו, כח) "פָקֶם לְגַחְלִים, וְעֵצִים לְאֵשׁ, וְאִישׁ מְדִינִים לְתַחַרְחַר רֵיב" [פירושו: הוספת 'פחם' מבעירה את 'הגחלים' הבורעות חזק יותר, וכן הוספת 'עצים ל'אש' מבעירה את האש חזק יותר, וכך גם הוספת 'איש מדינים', איש מריבות, ל'מריבה', שהוא יבעיר את אש המריבה חזק יותר]. וכן (משלי כז, טו) "דָּלַף טוֹרֵךְ בְּיוֹם סַגְרִיר, וְאֶשֶׁת מְדִינִים נִשְׁתַּתָּה" [פירושו: 'דלף', שהוא טפטוף של גשם לתוך הבית מהגג הסדוק, 'המטריד ביום סגריר', יום חורף; הדלף הזה ויאשת מדינים', אשת מריבות, המקנטרת ורבה עם בעלה בכל עת, 'ששים' הם]. ובכן גם כאן, הנסיגות והפיתויים שמציב יצר הרע בדרכו של האדם, הם "מדינים", מריבות שהוא רב עם האדם בניסיון להכניע אותו להכשל בחטא. ורמזו בזה, שדרכו של יצר הרע היא להציג את החטא כמצוה, שכן תמצא שהמלה "המדינים" בגי' "חטא מצוה", כלומר חטא המוצג כמצוה. ואמנם יצר הרע מנסה בזה להחטיא את האדם, לאבד ממנו חלקו בעולם הבא. אך החכם ינצל מזה ויזכה לחיי העולם הבא. ולכן מניח המלים האלה, דהיינו "המדינים", וכן "חטא מצוה", הוא כמנץ "העולם הבא". ונשוב לבאר את הפסוק: "צרוור את המדינים" – דהיינו כאשר אתה ניצב מול החלטה אם לבצע דבר או לא, בדוק תחילה אם אינו "מדינים", מריבות, מכשול שמציב יצר הרע. ואם מצאת כי הוא "מדינים" ומריבות, אזי "צרוור" את הדבר, דהיינו החלט להתנהג אליו כמו צר ואויב. ואם זכית וזיהית, בסיעתא דשמיא, שזה צר ואויב, אזי תוכל לקיים "והכיתם אותם", להכות את יצר הרע וחילותיו, והתגברות על הרצון והתאוה לעשות את הדבר הזה, את "המדינים" האלה, וגבר ישראל.

"אלה משפחות לוי" – המשפחת הלבני – הם בעלי תשובה, על דרך (ישעיה א, יח): "כשלג ליבניו". "משפחת החברוני" – הם תלמידי חכמים שנקראים חברים (בבא בתרא ע"ה א'). "משפחת המחללי" – הם אותם בעלי יסורים המדוכים ביסורין, לשון מחלה. "משפחת המושי" – לשון (שמות ב, י): "מן המים משייתיהו", הם המושיעים נשמות המוגלגלים במאנא ומשתה. "משפחת הקרחי" – שעושים קרחה בסט"א, ע"י ביורר שלהם בתורה ומצות.

{ 'בניהו' על התורה לרבנו יוסף חיים זיע"א }

נצור לשונך מרע

הלכות רכילות | כלל ט סעף ב

אם אָחַד רוֹאֵה, שֶׁחִבְרוּ רוּצָה לְהַשְׁתַּמֵּךְ בְּאִיזָה דָּבָר עִם אָחֵד, וְהוּא מְשַׁעַר, שֶׁבּוֹדָאֵי יִסְבֵּב לוֹ עַל יְדֵי זֶה עֲנֵן רַע, (א) צָרִיךְ לְהַגִּיד לוֹ כְּדֵי לְהַצִּילוֹ מִן הָעֲנָן הַרַע הַהוּא, אֲף צָרִיךְ לְזַרֵּם חֲמִשָּׁה פְּרָטִים שֶׁאֵבָאָרָם בְּסִמּוּךְ:
א וְיִתֵּר מֵאֵד, שֶׁלֹּא יַחְלִיט תַּכְף אֶת הָעֲנָן בְּדַעְתּוֹ לְעֲנֵן רַע, וְכִּי יִתְבּוֹנֵן הֵיטֵב מִתְּהִלָּה, אִם הוּא בְּעֵצָם רַע.
ב שֶׁלֹּא יִגְדִיל בְּסִפּוּרוֹ אֶת הָעֲנָן לְרַע יוֹתֵר מִמֶּה שֶׁהוּא.
ג שֶׁיִּבְנוּ רַק לְתוֹעֵלָת, דְּהִינּוּ, לְסַלֵּק הַנִּזְקִין מִזֶּה, וְלֹא מִצַּד שְׂנֵאָה עַל הַשְּׂכַנְגָּדוּ. (ובזה הפרט הגי' נכלל גם פן עוד ענין אחר, ש'מלכד הפונה, ש'כונן תועלת, ולא מצד ש'נאה, ית'בונן מת'חלה, אם תבוא מ'זה תועלת, ל'אפוקי' (להוציא) מ'מה ש'מציז כ'מה פ'עמים, ש'אפלו אם י'אמר לו, לא י'שמע לו, ו'ישתתף עמו, ו'אחר כ'ך ק'ש י'גזיו ת'ברו ב'איזה ד'בר, אומר לו: ק'ה א'מר ע'ליך פ'לוני, ש'אין ר'אוי ל'השתתף ע'מך, ו'כיוצא ב'זה, ל'אנשים כ'אלו ש'הוא מ'כירם, ש'יש ל'הם מ'דה ר'עה זו ד'רכילות, לא י'ציר ש'ום ה'תר, כ'י הוא מ'כשיל א'ת ה'עו'רים ה'ללו ב'לא ת'עשה ג'מורה ד'רכילות).
ד אם הוא יכול לסבב את התועלת הזו, מ'בלי ש'יצטרך ל'גלות ל'פניו ע'נינו ל'רע, אין ל'ספר ע'ליו.
ה כל ז'ה אינו מ'תר, רק אם לא י'סבב על י'די ה'ספור ר'עה מ'מש ל'גדון, ד'הינו, ש'לא י'רעו עמו מ'מש, רק ש'חוסר מ'מנו על י'די ז'ה ה'טובה, ש'היה עו'שה עמו ה'שכ'נגדו, א'ף ד'ממל'א ד'בר ז'ה הוא ר'עה לו, מ'כל מ'קום מ'תר. א'בל אם י'גיע לו על י'די ס'פורו ר'עה מ'מש, א'סור ל'ספר ע'ליו, כ'י י'צטרך ל'ז'ח עוד פ'רטים, ו'יב'ארו ל'קמן אם י'רצה ה' ב'ק'עיר ה' ו'. ו'כל ש'פן אם הוא רואה, ש'סבב על י'די ס'פורו ל'גדון ר'עה ר'בה יותר מ'קפי ה'ריו, ד'אסור ל'ספר ע'ליו. ו'ע'ן ל'קמן ב'ק'עיר ה' מ'ה ש'ת'כ'ננו ש'ם.

הצטרפו אלינו ותמכו בהגדלת הצדקה והחסד למשפחות עמוזות
"בצדקה תמונני" שמה לה למטרה לספק ולדאוג לצרכיהם של משפחות מעוטי יכולת כלכלית ע"י מתן סיוע כלכלי רחב היקף. העמותה פועלת ללא מטרת רווח כלל!

- חלוקת סלי מזון שבועיים
- מתן מוענה לחוסרים ביתיים בסיסיים
- חלוקת סלי לידה לילודת ולתנוק
- ועוד פעילויות ותמיכה בחגים ומועדים

לתרומות:
בנק לאומי (10) | סניף 858 | מס' חשבון 06555085 | מס' עמותה 580643104
קוד מוסד להרשאה בחשבון הבנק 21965
ניתן לתרום גם דרך "גדרים פלוס" ובאשראי בטלפון ובאתר

דרכי התקשרות לקבלת והפצת העלון:
alon@gamah.org - אימייל לכל מטרה
אתר הגמ"ח - WWW.GAMAH.ORG
054-4785404 | 054-6091685

חיוזק אמונה וביטחון

שבירת המידות

[המשך משבע שעבר..]

בספר הקדוש אור פני משה (מצטט את לשון הקודש של העוללות אפרים): "מי שמורגל במידה רעה עד מאד ונדבה ליבו לשוב, אזי צריך תחילה לתפוס בקצה האחרון של המידה הזאת, אח"כ בהמשך הזמן יבוא אל דרך המיצוע בסוד: 'הַקְּרִיחַ הַתִּיכָן ... מִבְּרַחַּ מִן הַקְּצֵה אֶל הַקְּצֵה' (שמות כו כח) אז יש שתי קצוות, צריך לרדת מהקצה אל הקצה ואז נהיה הבריח התיכון ואתה מגיע לדרך הממוצע.

וגם מעמים הענין בפסוק: "אִישׁ עַל דְּגָלוֹ בְּאֶתֶת לְבֵית אֲבֹתָם יִחַנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִנֶּגֶד סְבִיב לְאֶהֱל מוֹעֵד יִחַנוּ" (במדבר כ ב) אִישׁ עַל דְּגָלוֹ; אִישׁ - זה יצר הרע שנקרא אִישׁ. כאשר הוא עַל דְּגָלוֹ - המיוחד לו, היינו; מידה רעה שהוא מרגיל את האדם בה. בְּאֶתֶת - מראה לו שהדבר נחמד ותאוה. אז אין רפואה נגדו. רק יִחַנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִנֶּגֶד - רוצה לומר: הרחק-הרחק מן הקצה אל הקצה, ורמז זקף גדול על מילת מִנֶּגֶד, הטעם זקף גדול הוא מעל המילה מִנֶּגֶד - שצריך אדם לזקוף זקיפה גדולה נגד יצר הרע, עד שיתמיד בהיפוכו זה כמה שבועות! אח"כ בהמשך הזמן, סְבִיב לְאֶהֱל מוֹעֵד יִחַנוּ, אז יהיה כבר דרך הממוצע לא בקודש פְּנִימָה ולא זְרָה הֶלְאָה חוּצָה רק מידה בינונית: סְבִיב לְאֶהֱל מוֹעֵד.

עם האמור מפרש הרב הקדוש ר' יעקב מפולנאה זכותו תגן עלינו אמן (בספר הקדוש בן פורת יוסף, פרשת ויחי) מביא על המשנה (אבות פרק ד' משנה א'): 'אִיזְהוּ חָכָם ?

הלומד מקל אדם... איזוהו גבור? הפוכש את? ו: איזוהו מכבד? המכבד את הבריות; יצרו... איזוהו עשיר? השמח בקלקו... איזוהו מכבד - זה אדם שרוצה שיכבדו אותו, מכבד? המכבד את הבריות.

הוא אומר: 'שמעתי ממורי - הבעל שם טוב מסביר, מי אלה הגיבורים האלה? כל זכותו תגן עלינו אמן, בשם רבי סעדיה אלה ששוכרים את הטבע שלהם! - גאון: 'כי עיקר בריאת האדם בעוה"ז - מדהים-מדהים!!

לשבר מידות רעות שלו! כגון; אם מחמת של חמימות הכבד טבעו להיות כעסן, ראוי לו לשבר טבעו וכעסו מה שאפשר. מי שטבעו בעצבות והוא מקונן ומתאונן גם בעבודת ה' - אין זו מעלה, וכן אם טבעו להולל ובדחן - יראה לשבר טבעו ולעשות ההיפך עד לקצה האחרון, ובזה תובן המשנה: 'איזוהו חָכָם? המשבר טבעו ולומד מקל אדם, בניגוד לטבע החכם שהוא לא לומד מאף אחד, כי 'הוא חכם'. אבל 'איזוהו חָכָם? חכם אמיתי - זה ששוכר את הטבע שלו ומוכן ללמוד מקל אדם, זה נקרא: שבירת המידות.

מתוך הרצאתו של כבוד הרב אמנון יצחק שליט"א

בבית מדרש קהילות פז,
בני ברק

בתאריך 12.06.2022

לשמיעת שיעורים והרצאות

חייגו

(גם מטלפון כשר)

02-3724787

לרפואה שלמה
רחל בת איבונה
יסמין בת אביגיל
מלוך ניה בת שרה

לזיווג הגון מהרה
אוריאל בן תקווה
שלומי בן רינה
אבנר מואיז בן משה

לעילוי נשמת
קידנו ברק בן זייתה,
יעקב בן עזיזה
דוד בן רבקה

לעילוי נשמת
זייתה בת סהלה
שולה בת חנה
חנה בת רומיה ע"ה

ניתן להשיג 'קובץ מוקט בבעיות השעה בעניני כשרות' בטלפון 0549543484 כולל דיסק מתנה מצורף או בחינם במייל refaelyhu@gmail.com

לעילוי נשמת
ציון בן יהודה
אבנר בן יהודה
אפרים בן שושנה

להצלחה למוסדות
'לדעת חכמה ומוסר'

לרפואה שלמה מהרה
מינה בת סימה
יוחאי בן סילביה שרון
תמר בת שלמה

לעילוי נשמת
יוסף בן דונטה
יוסף בן שושנה מיני